

Alex Vanopslagh's tale ved Folketingets åbningsdebat

Taler

Alex Vanopslagh
Partiformand for Liberal
Alliance

Dato

6. oktober 2022

Sted

Folketingssalen

Så gik den ikke længere. Nu er valgkampen i gang, valget er udskrevet, og det er det jo, på baggrund af at regeringen de facto er blevet væltet eller i hvert fald er blevet tvunget til at udskrive valg, eftersom et flertal ikke længere har tillid til regeringen. Regeringens støtteparti har i hvert fald ikke længere tillid til, at statsministeren fortsætter med en etpartiregering, fordi den har været for magtfuldkommen. Der kan jeg jo til de historieinteresserede oplyse, at det faktisk er første gang siden 1947, at en regering mister sit flertal på grund af en statsministers magtfuldkommenhed.

Men det er næppe det, som hverken statsministeren eller Socialdemokratiet vil have valget til at handle om. De vil selvfølgelig gerne have valget til at handle om alt det, vi skal frygte, alt det, vi skal være bange for, og om, hvordan statsministeren kan sikre trygheden i fremtiden. Vi skal være bange for inflationen, bange for skattelettelser, bange for reformer, bange for, at det offentlige forbrug ikke stiger nok, bange for klimaforandringer, bange for Rusland og bange for udenlandsk arbejdskraft. Ja, selve fremtiden skal vi til at være bange for. Det er i hvert fald sådan, jeg tolker Socialdemokratiets valgslogan »Lad os passe på fremtiden«: Pas på, fremtiden kommer.

I Liberal Alliance frygter vi ikke i fremtiden – tværtimod. Jeg er i hvert fald fuld af håb og optimisme, når det kommer til Danmarks fremtid. Jeg har sådan en omvendt Greta Thunberg-tilgang. Jeg ønsker ikke, at I skal gå i panik; jeg ønsker, at I skal være håbefulde, for jeg tror, at vi kan så ufattelig meget mere, end man skulle tro, når man lytter til den politiske debat. Samfundet er grundlæggende, ligesom mennesker er. Vi kan ikke klare alt, ikke på nogen måde, men vi er sjældent så skrøbelige, at vi behøver hård statslig styring for at kunne klare kriserne. Man kunne næsten fristes til at sige: Du kan godt,

Danmark.

Sådan som jeg kender danskerne, ved jeg, at de kan ufattelig meget. Det gælder, når unge mennesker springer ud i verden boblende af energi for at vise, hvad de duer til, når serieiværksættere banker endnu en virksomhed op fra bunden, når hjemmehjælperen bryder sit skema og ikke følger reglerne for at give gamle fru Hansen det nærvær, hun har brug for, når kassedamen tager overarbejde, selv om der måske er nogle børn, der har brug for hende derhjemme, eller når familiefaren, der har rigeligt at se til, tager en tørn mere som træner for lilleputholdet.

Derfor er og bliver jeg nærmest sådan helt uhelbredelig håbefuld på Danmark og danskernes vegne. Jeg ved, vi kan komme igennem vores kriser og vores udfordringer, og vi kan også komme over på den anden side stærkere, rigere og friere og måske også mere næstekærlige, end vi var før. Fremtiden behøver altså ikke at være dystert og være utryk eller kræve hård statslig styring. Nej, fremtiden bliver god, hvis vi vælger de liberale løsninger, og hvis vi har modet til at lave de reformer, der sætter danskerne fri til at skabe en lys fremtid. Ja, selv i en tid med galoperende og historisk høj inflation er jeg fuld af håb. Vi kan jo faktisk gøre noget ved det.

Med den rette politik kan vi mindske sandsynligheden for, at inflationen varer i årevis. Vi kunne jo starte med at følge Nationalbankens anbefalinger, som ingen partier indtil videre har taget op. De anbefalede, at vi dæmpede det offentlige forbrug med 25 mia. kr. for dermed at dæmpe inflationen. Jeg mener, at det er helt åbenlyst rigtigt, at vi politikere også må spænde livremmen ind i forhold til det offentlige forbrug, når nu alle andre sparer og lider under inflationen, i hvert fald både i det private erhvervsliv og i de danske hjem. Derfra kan vi så vælge at give en ekstra hjælp fuldt ud finansieret. Nogle vil give den i form af checks. Jeg tror på lavere skatter og afgifter. Jeg tror grundlæggende på det princip, at alle de tiltag, vi gennemfører for at hjælpe os gennem inflationen, skal være tiltag, som vi også vil være glade for om 10 år. Det skal være tiltag, vi ville være glade for at gennemføre, selv hvis der ikke var inflation.

Der er spørgsmålet: Vil vi om 10 år være glædest for, at vi har gjort de første 7.000 kr., man tjener hver måned, skattefrie, eller vil vi i stedet for være glædere for, at vi har bedt elselskaber om at udbyde en slags kviklån? Vil vi om 10 år være glædest for, at vi permanent har fjernet eller sænket de afgifter, der gør

danskernes hverdag dyr og besværlig, eller vil vi være gladere for, at vi fik udsendt en varmecheck til kollegier og borgmesterkontorer uden gasfyr?

Når jeg nævner de her ting, er det bare for at sige, at jeg tror på, at der findes gode og ansvarlige løsninger, ikke nødvendigvis nemme løsninger, men gode og ansvarlige løsninger på de økonomiske problemer, og jeg er fuld af håb på Danmarks vegne, også hvad angår andre kriser og udfordringer.

En krise – eller i hvert fald en udfordring – der har varet i hele den her regeringsperiode, er manglen på arbejdskraft. Den er langt fra løst overhovedet, men det er jo ikke, fordi den ikke kan løses – det kan den. Det kræver bare et flertal, som ikke er panisk angst for at lave reformer.

Vi skal lave reformer. Vi skal lave reformer, der gør det meget nemmere at hente udenlandsk arbejdskraft, både den højt specialiserede, men også den ufaglærte. Vi skal lave reformer af vores offentlige ydelser, flere i arbejde og færre på passiv forsørgelse; vi skal sænke og fjerne de mest forvridende skatter, så flere vil tage en ekstra tørn eller investere i danske arbejdspladser.

Så også her er jeg håbeful, også selv om håb jo som bekendt ikke er en strategi. Det er Liberal Alliances 2035-plan til gengæld, fuldt finansieret, ambitiøs, sådan et festfyrværkeri og katalog af reformforslag, som vil øge arbejdsudbuddet med mere end 100.000 mennesker. Det er ca. 100.000 gange mere, end regeringen har formået. Planen vil gøre markant samfundet markant rigere, og så vil den give en helt almindelig arbejderfamilie over 40.000 kr. ekstra til sig selv om året. Så vi *kan* ruste Danmark til fremtiden. Det er kun en selvpålagt magtesløshed, der står i vejen.

Jeg er egentlig også håbeful, når det kommer til at løse de udfordringer, vi har i vores velfærdssamfund. Jeg tror måske, at det egentlig er den krise, der er sværest at løse – om ikke andet så i forhold til at sikre politisk opbakning – for det er en alvorlig situation, vores velfærdssamfund står i. Det knager i krogene, og det er, som om velfærdssamfundet er ved at gå lidt i stykker. Medarbejderne er utilfredse, borgerne er i stigende grad utilfredse, alt imens udgifterne er på himmelflugt. Det bliver dyrere og dyrere, bureaukratiet vokser, og det meningsløse papirarbejde vokser.

Men jeg tror på, at vi kan løse det. Der er håb, der er en anden vej end den, vi har

forsøgt os med de senere år. Jeg tror faktisk, det er muligt at skabe verdens bedste velfærdssamfund gennem frihed og ansvar og gennem meget mindre systemtænkning. Jeg mener, vi skal sætte alle velfærdsinstitutioner helt fri, gøre dem selvejende eller lade dem være private, hvis det er det, de er. Lad pengene følge borgeren et hundrede procent.

Vi behøver ikke kommunen som en mellemmand. Giv dem frit valg mellem de private og de selvejende, uanset om det gælder dagtilbud, plejehjem, sygehuse eller sågar skoler – selvfølgelig finansieret over skatten. Det er et sundt princip, det synes jeg vi skal holde fast i. Og lad os så skære alt det tåbelige bureaukrati væk. Altså, bureaukratiet er i sidste ende noget, vi har indført for at sikre kvalitet: Så må vi hellere kontrollere, hvordan arbejdet bliver udført.

Men jeg tror på en sund konkurrence og på, at det, at folk kan stemme med fødderne, også kan være med til at sikre kvalitet. For leverer du dårlig velfærd, går du nedenunder og hjem. Er du dygtig, så bliver du belønnet. Det lyder lidt vildt – jeg ved det godt – for det er det totalt omvendte af, hvordan vores velfærdssamfund er i dag, men det er en god idé.

I Tyskland har de lidt et lignende system på plejehjemsområdet. Pengene følger borgeren; private plejehjem, der kan levere den bedst mulige ydelse. Der er der plejehjem for homoseksuelle; der er plejehjem for naturelsker, der er plejehjem for tidligere fodboldspillere. Der er en fantastisk mangfoldighed i ældreplejen på grund af frit valg og konkurrence, og fordi man har sat borgeren i fokus.

Så vi skal slippe iværksætteriet løs i vores velfærdssamfund, så alle de lærere, pædagoger og sosu'er, der drømmer om at blive selvstændige, nemmere kan starte deres egen frie børnehave og frie skole og frie plejehjem. Ja, håbet lever der, hvor vi slipper den menneskelige opfindsomhed og næstekærlighed og frihed fri i stedet for at vikle det ind i et socialdemokratisk systems snærende bånd.

Så der er nok at tage fat på.

Statsministeren vil gerne have os til at tro, at det er statsministeren, der skal lede os igennem kriserne. Mens man ser med derude, vil jeg sige: Spørg jer selv, om I har set en eneste overbevisende og konkret plan fra regeringen til at bekæmpe inflationen og give en reel hjælp til danskerne? Har I set en eneste konkret plan,

der for alvor gør noget ved mangelen på arbejdskraft? Eller har I set en eneste konkret plan, der bare kommer i nærheden af at løse de problemer, vores velfærdsstat står i, vores offentlige sektor står i?

Svaret er et rungende nej. For der har regeringen og statsministeren gennem valgperioden – ja, det er ikke en magtfuldkommenhedskritik, jeg vil komme med her – stået i en magtesløshed, så snart det kom til noget, der krævede reformer.

Så er det rigtigt, at regeringen også er blevet anklaget for at være magtfuldkommen. Nogle vil måske kalde det for, at det handler om at have en sikker hånd på rattet. Og der må jeg bare minde om, at nogle af de kriser, vi har stået i, jo er blevet til skandaler på grund af den politiske håndtering. Det er derfor, at det hedder minkskandalen og ikke *minkkrisen*, ligesom det hedder skandalen om Forsvarets Efterretningstjeneste; det er noget, der er politisk skabt.

Kriser, kriser, kriser – det bliver valgets helt store tema. Jeg vil hellere tale om de muligheder, vi har, og det potentiale, vi har som samfund. Jeg tror på, at vi godt kan i Danmark, og jeg glæder mig enormt meget til – skulle vi få et borgerligt flertal – at vi skal ud på den her rejse sammen. Og hvis ikke det bliver tilfældet, ja, så er det jo demokratiets tale.

Kilde

ft.dk

Kilde type

Dokumentation på online medie

Tags

Debattale, Folketingstale, Folketingsvalg, Liberal Alliance

Relateret

27. februar 2022

6. oktober 2022

6. oktober 2022

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/alex-vanopslaghs-tale-ved-folketingets-aabningsdebat-2022>